

U OVOM BROJU:

**HRISTOS JE DOŠAO
MEĐU NAS***Aleksandar Birviš***PUNINA VREMENA***Alfreda Pale***TO SAM IPAK JA!***Valter Niče***HOĆE LI VAM BITI
DOSADNO NA NEBU?***Keith Green***UTICAJ OČEVA NA
VERU DECE***Čarls Kolson***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA**

Uredništvo: Jan Vareca, Marina Bako, Branko Milijašević, Vlatko i Jelena Dir, Ante Miliša. **Saradnik:** Janko Bako. **Tekstove priložili:** Jelica Makaji, Marika Eterović Mansel.

www.siont.net

Postoji priča o jednom propovedniku što je otišao da poseti čoveka, koji baš nije bio redovan u svojim posetama crkvi. Dok su tako sedeli ispred kamina i pričali, pastor je pokušao da ubedi čoveka u njegovu potrebu za zajedništvom sa ostalom braćom i sestrama u Hristu. Međutim, čovek je istrajavao u svojim stavovima i opravdanjima, da redovno zajedništvo sa drugim hrišćanima i nije nešto što mu je preko potrebno u razvoju njegovog ličnog duhovnog života. U tišini je propovednik uzeo žarač. Na jednu stranu kamina je žeravice razgrnuo a na drugoj strani je ostavio gomilu. U žaru koji je raširio i odvojio jedan od drugog ubrzo je počeo da gasne svaki plamičak vatre a žeravica je ohladila, ostala je samo gomila pepela. Na strani zgrnutog žara - vatra je još uvek postojala, plamičci su sevali. Ova ilustrativna poruka je čoveku bila više negoli jasna: Hrišćani trebaju jedni druge i ne mogu opstati jedni bez drugih. Naravno, Gospod je taj koji čini da se "toplina" među hrišćanima oseća i postoji ali je naša lična obaveza je da tu vatru i održimo.

Dragi naši čitaoci,

u ovom poslednjem broju ove godine, želimo da se zahvalimo svima vama koji ste nas tokom ovih godina podržavali, hrabрили i pomagali. Na taj način ste dodavali ugljevlje na našu malu vatru i učinili da ST ide dalje, raste i razvija se.

Prema Božjoj milosti koja nam je dana, nadamo se, da smo i mi tokom svih ovih godina ST službe barem malo uspeli da vaš "žar" za Boga "sakupimo na gomilu" ili da ga razduvamo u još veću vatru. Molimo se, da vaša vatra za Boga postane još veća, te da se mnogi od nje spasonosno ugrijeju - budu blagosloveni - i spoznaju slavu Živoga Boga.

Vaša, SIONSKA TRUBA.

www.siont.net

HRISTOS JE DOŠAO MEĐU NAS

Aleksandar Birviš

Tri misli o Hristovom rođenju

Bog je postao čovek

To je središnja tajna celokupnog otkrivenja. Svo hrišćansko mišljenje i verovanje neodvojivo je od ove istine. Sveto pismo se može različito tumačiti. Pojednim tumačenjima se može različito verovati. Ipak, istina o Hristovom rođenju ostaje kao neuklonjiva i nerazrušiva građevina svakog čoveka koji odlučno pripada narodu Božijem. Ni pod kojim uslovima se Hristovo rođenje ne može izbrisati iz sveopšteg, ne samo hrišćanskog nego čovečanskog iskustva.

Sin Božiji je uzeo na sebe telo i krv. Za to je postojala svrha. Njegovo rođenje je ustremljeno ka spasenju ljudskog roda. Da li je za izbavljenje bilo kog i bilo kakvog čoveka bilo potrebno takvo ponižavanje Boga? Pokušao bih da ovo pitanje postavim u drugom vidu: zar je Bog morao samo tako - tj. od Vitlejema do Golgote - da nas spasava? Zar On nije imao drugih puteva, osim da postane čovek? Svakako nema granica Božijoj raznovrsnosti. Gospod je imao beskonačno mnogo načina da nas spasava, a imao je i puno pravo da nas uopšte ne spasava. To što je odredio da se Isus rodi i da živi i umre kao čovek, pa i da ustane iz mrtvih kao čovek, i onako kako će i ljudi iz mrtvih ustajati - to je isključiva posledica Božije dobre volje i slobodnog izbora. Tako je Svevišnji našao za dobro.

Bog je postao čovek za tvoje dobro, za moje dobro, za dobro onih koje znaš i onih koje ne znaš, "Danas vam se rodi Spas..."

Potpuna pravda i ljubav Božija

Gospod Isus je došao na svet da pruži zadovoljenje za greh. Bog je uvređen grehom. Vređanje Boga je opšte, raznovrsno, temeljito i - na žalost - razorno po čoveka i tvorevinu.

Božić nas opominje da je Premilostivi našao izlaz i obezbedio mogućnosti spasenja. Pojmovi u vezi sa delom spasenja imaju svoje

ishodište u božićnom početku **otelotvorenja izlaza**, o kome govorimo, a to je **izbavljenje čoveka**. U tom smislu naša vera gleda na Spasiteljevo rođenje. Biti rođen za Njega je značilo spustiti se u oblast postojanja beskrajno ružniju i goru nego što je nebesko prestolje i preuzvišena beskonačnost.

Poslužiću se jednim slikovitim poređenjem. Pretpostavi da voliš guštere i to da ih mnogo voliš. Zamisli da si saznao kako nešto ili neko ugrožava gušterski rod. Želiš sigurno da to saopštiš gušterima i da ih naučiš kako da se izbave, ali ne možeš. Zašto? Oni te ne shvataju, jer ti nisi jedan od njih. Suviše je velika razlika između tebe i tih životinjica. Međutim, pretpostavimo da ti imaš mogućnost i moć da postaneš gušter. Ne bi li ti to iskoristio i pretvorio se u guštera i saopštio im kako da se spasu?

Hristos je učinio neizmerno više. Prvo, razlika između tebe i bilo koje životinje je razlika među tvorevinama. Čovek se nesumnjivo razlikuje od guštera, ali ta razlika je u pogledu oblika, sadržaja, biti i sl, te ostaje u oblasti tvorevine, i čovek i životinja su stvoreni. Međutim, razlika između Hrista i čoveka je na sasvim drugom polju. Hristos je u oblasti nestvorenosti, dok čovek je iz oblasti stvorenosti. Te dve oblasti se nikada ne bi srele da nije Gospoda Isusa, Božić je zagrljaj neba i zemlje.

Drugo, žrtva u našem primeru. Ti postaješ gušter, ali ne umireš kao gušter da bi spasao nekog od njih. Gušter ne može iskupiti guštera, ni čovek ne može izbaviti guštera; tvorevina može da se žrtvuje za tvorevinu ali to joj ne vredi, ne spasava je od raspadljivosti. Sva bit (srž, suština) je ogrehovljena. Samo bezgrešni Spasitelj je mogao da primi na sebe grehe svoje tvorevine. Njegovo rođenje je bilo usmereno ka smrti, ali i dalje od smrti. Spasitelj se rodio da umre, ali i da pobedi smrt. On sam sebi nikad nije postavljao pitanje smisla. Tačno je znao zašto je došao na svet, šta ga čeka i gde mu valja biti. Tako je i činio.

Hristova mati

Spasiteljevo delo je veličanstveno i neobično i neograničeno. Ni Hristu ni njegovom delu ništa ne može da umanji važnost, veličinu i slavu: to važi i za okolnosti u vezi sa rođenjem, bračnim stanjem i načinom

umiranja. Ipak, nebeski Otac je pažljivo izabrao i odredio sve okolnosti koje se tiču njegovog Sina.

Tako je Isusovu mater Svevišnji izabrao među mnogim devojkama, zaštitio njeno devičanstvo, pružio joj izuzetnu posvećenost i krajnje blagosloven život u Bogu. Naša je dužnost da o toj neobičnoj devojci govorimo s dubokim poštovanjem u dane Božića. Nju će svi naraštaji zvati blaženom (Lk. 1,48). Naš naraštaj nema prava da joj to uskrati.

U samom biću Božijem postoji večno rađanje (Ps. 2,7; Jev. 1,5; Jev. 5,5). Marijinim posredstvom to večno rađanje je ušlo u vreme i prostor. Njenom prirodom je Hristos, večna Reč, prihvatio čovečansku prirodu i postao savršeno jedinstvo potpunog Boga i potpunog čoveka. Istovremeno, Marija je rodila Sina Božijeg i spremnog i sposobnog da prihvati ljudsku svest. Tom svešću je on upoznao i samog Boga iako je sam po sebi imao savršeno i neposredno saznanje Božanstva i svega ostalog. (Usušujem se da to poredim sa čovekovim osećanjem dvostrukog dodira, mada sam svestan da je to poređenje bledo i neuverljivo.)

Rađanjem Isusa Marija je doprinela otelotvorenju istine u Hristu. Ta istina je počela da živi u našim svakodnevnim uslovima i okolnostima. Isus je stekao svoje vreme, svoje mesto i osnovu svog boravka. Tako se, jednim rođenjem, istina preselila iz nauke o mišljenju u stvarnost življenja. Marijin sin je bio Sin Božiji, ali istovremeno i Sin Čovečiji, što znači da je istina stekla ruke, noge, oči, uši, meso, kosti, krv, srce itd. Prvo ljudsko biće kome je bio podaren susret sa ovim čovečansko-božanskim iskustvom istine bila je Hristova mati.

Bio bi ozbiljan propust ako se i nje ne bismo setili u ove predbožićne i božićne dane. ◀

Izvor: Iskre 12/85.

PUNINA VREMENA

Alfreda Pale

Milioni ljudi širom sveta, pomoću horoskopa ili drugih oblika vraćanja (gatanja, bajanja), žele da saznaju svoju budućnost. Psiholozi kažu da zbog slepog verovanja u ove lažne i prevarne stvari čovek može imati ozbiljne i dalekosežne psihološke i duhovne posledice.

Neke stvari u sadašnjosti može svako od nas predvideti. Međutim, što više naša predviđanja zadiru u budućnost i što su detaljnija, toliko su manje šanse za njihovo ispunjenje.

Koliko je mala bila mogućnost tačnosti predskazanja da će se Mesija roditi u Vitlejemu, i to tek za nekoliko stotina godina, da će biti iz plemena Judinog, potomstva Davidovog, da će biti razapet na krstu među zločincima, prodan za 30 srebrnjaka, da će vojnici kockom razdeliti njegovu odeću i da mu neće slomiti ni jednu kost (što je tada bila uobičajena praksa, da bi raspeti umro u još većim mukama), i da će njegovo telo biti sahranjeno u grob bogatog čoveka (iako je razapet kao zločinac)? I to još nije sve!

Stari Zavet sadrži i predskazanje o početku i kraju službe Mesije. Apostol Pavle je napisao: *"A kad se navrši vreme, posla Bog Sina svog Jedinorodnog, koji je rođen od žene i pokoren zakonu."* (Gal. 4,4).

Isus je počeo svoju službu upravo u periodu kad je predskazano da će se pojaviti Mesija, dakle u vremenu između 7. i 70. godine nove ere.

* Mesija je trebalo da dođe u svet kada kraljevsko žezlo bude oteto iz ruku Judinih potomaka (1. Moj. 49,10). To se desilo 7. godine nove ere, kada je Izrael izgubio poslednju trunku suverenosti, t.j. izgubio je pravo smrtno presude za svoje stanovnike.

* Mesija je trebalo da umre raspećem (Ps. 22,17), i to rimskim načinom egzekucije, što se moglo dogoditi samo nakon 7. godine nove ere, zato što su do tog vremena Jevreji, dok su smrtnu presudu za kršenje Božjih zapovesti sprovodili sami, to obavljali kamenovanjem a ne raspećem.

* Mesija je trebalo da dođe u vreme dok je još

postojao hram u Jerusalmu (Mal. 3,1), u kome su bili spisi koji su potvrđivali Isusovo poreklo iz Davidove loze (2. Sam. 7,12; Ps. 89,37). Godine 70. Jerusalm je, zajedno sa hramom, potpuno razoren i spaljen, i tada su izgoreli svi geneološki spisi. Od tog vremena ni jedan Jevrej ne može sa potpunom sigurnošću tvrditi da potiče iz Davidove loze.

U Danilu se nalazi proroštvo koje se direktno odnosi na vreme dolaska Mesije. Prema tom proroštvu Hrist je trebalo da počne svoju službu krajem sedamdesete nedelje godina (70x7), dakle nakon 490 godina. Računanje tih godina počinje od objave dekreta o povratku Jevreja iz vavilonskog ropstva i ponovne izgradnje Jerusalma, koji je doneo pesijski car Darije I. godine 457. pre naše ere.

"Sedamdeset je nedelja određeno tvom narodu i tvom gradu svetom da se svrši prestup i da nestane greha i da se očisti bezakonje i da se dovede večna pravda, i da se zapečati utvara i proroštvo, i da se pomaže Sveti nad svetima. Zato znaj i razumi: Otkada iziđe reč da se Jerusalm opet sazida do pomazanika vojvode biće sedam nedelja, i šezdeset i dve nedelje da se opet pograde ulice i zidovi, i to u teško vreme. A posle te šezdeset i dve nedelje pogubljen će biti pomazanik i ništa mu neće ostati; narod će vojvodin doći i razoriti grad i svetinju; i kraj će mu biti s potopom, i određeno će pustošenje biti do svršetka rata. I utvrdiće zavet s mnogima za nedelju dana, a u polovinu nedelje ukinuće žrtvu i prinos; i krilima mrskim, koja pustoše, do svršetka određenog izliće se na pustoš."

"Dan" u apokaliptičnim proroštvima znači kalendarsku godinu (Jezek. 4,6; 4. Moj. 14,34). U Starom Zavetu su se reči "dan" i "godina" koristili zajedno u kontekstu. U našim prevodima se koristi reč godina umesto dan tamo gde je to očigledno (1. Moj. 6,3; 1. Sam. 27,7).

Period od 490 godina (70 nedelja), prorokovanih Izrailju počelo je dekretom o gradnji Jerusalma (Danilo 9,25). O tome govori i knjiga Jezdrina (Jez. 7,11-27). Dekret je izdao kralj Artakserks (464-424 pre naše ere) u sedmoj godini svoje vladavine, dakle godine 457. pre Hrista.

Od izdavanja ovog dekreta do pojavljivanja Mesije trebalo je da prođe 69 nedelja, t.j. 483

godine (69x7). Ovo vreme je trebalo da bude jesen 27. godine nove ere. Nije slučajnost što je upravo tada Isus bio kršten i počeo je svoju javnu službu (Mk. 1,9-11). To je potvrdio Luka, kada je napisao da je početak Isusove službe bio "petnaeste godine vladavine cara Tiberija" (Lk. 3,1,21), dakle godine 27.

Pored toga, Luka je koristio inkluzivnu metodu računanja, koja je tada bila uobičajena u Judeji. Računalo se tako što je zadnja godina vladavine prethodnog cara istovremeno bila prva godina vladavine novog cara. Judeji su novu godinu računali od meseca Tišri koji je bio početkom zime (septembar/oktobar). Ako je car umro pre ovog meseca, ostatak godine, koji je preostao do meseca Tišri, makar to bilo samo nekoliko dana, računao se za prvu godinu vladavine novog cara. Nakon toga je počinjala druga godina njegove vladavine, iako to prema današnjoj hronologiji predstavlja prvu godinu. Prva godina vladavine cara Tiberija, prema inkluzivnoj metodi računanja, trajala je od smrti Oktavijana Augustusa (19. jul) do meseca Tišrija (septembar/oktobar). Istovremeno sa jevrejskom Novom Godinom u tekućoj godini 14. nove ere, počela je i druga godina vladavine cara Tiberija, koja je trajala sve do zime godine 15. Prema tome "petnaesta godina vladavine cara Tiberija" (Lk. 3,1) je vreme između jevrejskog meseca Tišri godine 27 i istog meseca godine 28. To je podatak koji se potpuno slaže sa proroštvom iz Danila, gde se govori da će Mesija početi svoju službu krajem godine 27.

Prema sledećem delu proroštva iz knjige proroka Danila, Mesija je trebalo da prinese žrtvu polovinom sedamdesete nedelje godina (Dan. 9,27), dakle nakon tri i po godine, u vreme praznika Pashe. Gospod Isus je počeo svoju javnu službu u jesen godine 27 a završio je tri i po godine kasnije u vreme praznika Pashe, dakle u proleće godine 31. Njegovom smrću je završen period ceremonijalnog žrtvenog sistema, dakle i prinošenje žrtvovanih životinja, što je upućivalo na Njega (Kol. 2,14-17), kako je o tome prorokovao Danilo: "... a u polovinu nedelje ukinuće žrtvu i prinos" (Dan. 9,27). Postoji i drugačije tumačenje ovog proroštva, ali to nije tema ovog teksta.

Ranije su kritičari sumnjali da takva proroštva, kao gore navedena, nisu proroštva nego dopune tekstova koje su uradili kasniji hrišćanski pisci. Iz tog razloga su neki kritičari

knjigu proroka Danila datirali u vreme ranog hrišćanstva, da bi se proroštva koja su navedena mogla smatrati kao zapisi istorijskih činjenica. Nakon otkrića u Kumranskim pećinama, gde su, između ostalih, pronađeni i prepisi knjige Danila a za koje je utvrđeno da potiču iz drugog veka pre Hrista, svi koji su sumnjali u verodostojnost Danilovih proroštava su potpuno ućutkani.

Proroštva iz knjige proroka Danila, koja se odnose na delovanje Mesije, ispunjena su sa velikom tačnošću u životu Isusa iz Nazareta, koji je počeo svoju javnu službu krajem godine 27, a završio je tri i po godine kasnije na Golgoti. ◀

Iz knjige "Biblijske tajne" autora Alfreda Pale. Sa češkog preveo Milijašević Branko. Korišteno Sveto Pismo u prevodu Karadžić-Daničić.

TO SAM IPAK JAI

Valter Niče

Da li ste nekada videli dete kako stoji ispred ogledala i izvodeći razne grimase smeje se liku sa druge strane? Kada dete shvati da je to ustvari ono samo nastaje veliko razočarenje. To je jako bitan korak u razvoju deteta.

Slično je i sa čitanjem Biblije. Razne biblijske priče može čovek godinama da čita, ili sluša, a ipak ne dolazi do tog jako bitnog saznanja: To sam ja! U Bibliji je jedna priča koja na poseban način prikazuje čovekovo shvatanje. Kada čovek zna da čita između redova - upoznaje sam sebe. Hteo bi ovu priču, koja se nalazi u Evanđelju po Luki 15 od 11. stiha na dalje, da malo detaljnije analiziram.

Dva sina

"Jedan čovek imaše dva sina, i reče mlađi od njih ocu: Oče! Daj mi deo imanja što pripada meni. I otac im podeli imanje."

Sasvim obična porodica. Otac, majka i dva sina. Pa ipak, odjednom nastaje jako neprijatna porodična situacija. Jednog jutra mlađi sin ustaje i kaže: "Daj mi to što je moje,

oče."

"Molim?"

"Hoću da odem iz kuće. Daj mi novac koji mi pripada. Hoću da dobijem svoje nasledstvo odmah. U ovoj kući je postalo neizdrživo. Želim bolje proživeti svoj život. Neću u ovoj kući da se "ukiselim". Već mi je svega dosta."

Otac ustaje bez reči. Majci po obrazima teku suze. Otac sav poguren odlazi do porodične kase. Uzima novac odatle, i teškog srca predaje mlađem sinu njegov deo.

"I potom za nekoliko dana pokupi mlađi sin sve svoje, i otide u daleku zemlju..."

Mlađi sin se, pun nade, na brzinu oprašta od svoje porodice - i odlazi.

Šta je Isus hteo ovim primerom da pokaže? Otac je slika Boga. Sin predstavlja čoveka, koji želi da živi svojim životom, koji želi da bude slobodan od svega što ga ograničava, i koji vidi da promašuje cilj, i da njegov život nema pravog ispunjenja. To je slika mladog čoveka, koji očekuje veliku slobodu.

Ko traži svoje nasledstvo, taj indirektno proglašava darodavca mrtvim. Koliko ljudi živi u ovakvim okolnostima? Znaju, da je Stvoritelj živ, ali su ga proglasili mrtvim. Mrtvim u sopstvenim životima. Ne žele sa njime imati ništa zajedničko. Samo što dalje od njega! Njegovo prisustvo je nepoželjno, čovek želi ići svojim putem.

"...i onamo prosu imanje svoje živeći besputno."

Kada bi ovaj deo njegovog života bio predstavljen na moderan način, možda bi imali dovoljno materijala, možda celu foto-reportažu. I mnogi ljudi bi rado čitali priče koje su u vezi sa njegovim životom. Razuzdan seksualni život, pijanstva, odvratni rečnik, žurke i ostale prividne "radosti". Pa ipak, Biblija ne budi prljavu fantaziju. Svako od nas zna kako je izgledao njegov "slobodni" život.

Mesto slobode - potreba

"A kad potroši sve, postade velika glad u onoj zemlji, i on se nađe u nevolji."

Plod njegove nove slobode je bila glad, beda, nedostatak i briga. Poznajem mlade ljude koji su hteli da prežive "sve što im život pruža" a koji su na kraju nezadovoljni, iscrpljeni i u velikoj duševnoj krizi završili u nekom ćorsokaku. Tražili su ljubav a našli su samo trenutnu sreću.

"...otišavši pribi se kod jednog čoveka u onoj zemlji; i on ga posla u polje svoje da čuva svinje."

Dok je mladić imao dovoljno novca, imao je i puno prijatelja, mnogi su ga tapšali po ramenu, mnogo devojaka ga je saletalo. A sada, u bedi i siromaštvu, bio je potpuno sam. A otac? Bog? Otac je ostavio svog najmlađeg sina da ode. Bog nije bedinerka koja ide svuda za nama. Bog nam dopušta da idemo svojim putem... Sa svim pratećim posledicama. Pa ipak, otac je svako veče stajao pored prozora zagledan u daljinu. Koliko puta su mu oči bile pune suza pri pomisli na svog sina. Priželjkivao je njegov povratak.

Bog je stvorio čoveka tako, da bi On, Bog, i svaki čovek, mogli ići zajedno kroz život. Čovek je prilagođen životu sa Bogom, svojim Stvoriteljem. Samo tako može živeti potpuno ispunjen život.

Ako čovek, koji je stvoren da bude u jedinstvu sa Bogom, Božje prisustvo intenzivno ne doživljava, onda mu to suštinski u životu nedostaje. Sa srećom, koju sam sebi gradi doživljava propast.

Ako čoveku nedostaje kontakt sa Bogom, nastaje unutrašnja praznina. Čovek se trudi da je nečim ispuni. Sa čime? Alkoholom, televizijom, provodima, sportom itd.

Obrt u životu

Kod svinja se mladi čovek setio:

"Ustaću i idem ocu svom, pa ću mu reći: Oče! Sagreših Nebu i tebi, i već nisam dostojan nazvati se sin tvoj: primi me kao jednog od svojih najamnika."

Shvatio je. Bio je čovek koji je shvatio da je ustvari pobeo od Boga. Čovek koji je shvatio da ga ustvari progone krivica i greh. To je uvreda za Boga, kada čovek odbacuje

ovaj odnos, zavisnost od svog Stvoritelja. Sa time što željno gleda samo na svoje interese indirektno govori svom Stvoritelju da je lažov. Ne veruje, da je u Hristu ispunjenje (Jovan 10,10). Na taj način samo potvrđuje svoje nepoverenje prema Bogu.

Razmišljanja sina se lako mogu dokučiti: Tu, pored svinja je gladovao. Kod njegovog oca je svaki sluga dobijao dobru večeru. "Izobilje hleba", to je nešto za čime sada toliko čezne. To je prvi podsticaj ka obraćenju. Sin pošteno priznaje, da je u velikoj potrebi, i zato želi da se vrati i moli svog oca, da ga primi makar kao slugu (naravno, uz pretpostavku da će dobiti nešto za jelo).

"I ustavši otide ocu svom. A kad je još podaleko bio, ugleda ga otac njegov, i sažali mu se, i potrčavši zagrlj ga i celiva ga."

Otac trči sinu u susret. Bog ide čoveku u susret. Poziva svakog od nas. Poziva posredstvom Biblije, posredstvom nemirnih vremena, besanih noći, nesreća, posredstvom drugih hrišćana, žalosti, bolesti, nedostatka. Gospod Isus Hrist nam otvara naručje: "Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti."

"A sin mu reče: Oče, sagreših Nebu i tebi, i već nisam dostojan nazvati se sin tvoj."

Ovde je suštinska razlika između onog, što je sin hteo ocu da kaže, i onog što mu je stvarno rekao. Rekao je manje nego što je hteo. Nije rekao sve o čemu je razmišljao dok je bio pored svinja. Uporedite ta dva stiha, molim.

Prilikom susreta sa ocem nedostaje sinovljeva molba: "...primi me kao jednog od svojih najamnika."

To ima poseban i jako važan uzrok. Motivacija za kontakt sa ocem se suštinski promenila. Dok je bio kod svinja, motivacija mu je bila nemaština i glad, a prilikom susreta sa ocem se već potpuno pomirio sa time šta će biti sa njim. Problem gladi odjednom nestaje u pozadini događaja. Sin sada ima samo jednu želju: da prizna ocu svoju krivicu i da ga zagrlj.

Otkud odjednom takva promena u razmišljanju? Razmotrimo ponovo taj susret oca i sina. Otac ne govori nikakve pridike, ne traži od sina nikakav "probni period", ne postavlja uslove pokajanja. Jednostavno ga

prihvata beskonačnom nezasluženom ljubavlju.

Sada se mladom čoveku otvaraju oči. Još nije video svog oca u takvom izdanju.

Čovek, koji po prvi put shvati da je svemogući Bog postao čovek, da bi na sebe uzeo krivicu, koja je na čoveku; čovek, koji postane svestan da ga svemogući Bog ljubi takvom ljubavlju, da je - i kada bi na zemlji bio potpuno sam - zbog njega došao, da bi zbog njega umro; takvom čoveku, koji shvati Božju ljubav, potpuno je svejedno, da li trenutno ima obilje ili nedostatak, da li je trenutno jako srećan ili ne - takvom čoveku je stalo samo do jedne stvari: da sledi Gospoda Isusa Hrista i da mu u potpunosti pripada.

"A otac reče slugama svojim: Iznesite najlepšu haljinu i obucite ga, i podajte mu prsten na ruku i obuću na noge. I dovedite tele ugojeno te zakoljite, da jedemo i da se veselimo. Jer ovaj moj sin beše mrtav, i ožive; i izgubljen beše, i nađe se. I stadoše se veseliti."

To je početak pravog hrišćanskog života: radost! Pravi hrišćanski život nije putovanje putem pored koga se nalaze table sa upozorenjima šta je dozvoljeno a šta nije. Hrišćanski život počinje tamo gde čovek sa potpunim predanjem padne u Hristovo naručje sa rečima: "... ti budi Gospod, a ja ću biti sluga." Radost počinje tada, kad čovek donese pred Gospoda Isusa Hrista sva svoja razočarenja, prljavštinu, krivicu i greh, sa pouzdanjem da je On sve platio, sve pomirio, i zato takođe može i hoće savršeno da oprost.

Šteta što mnogi ljudi žele da sede na dve stolice. Obratili su se ka Gospodu Isusu i odlučili su: "Ustaću i obratiću se zato što osećam nedostatak..." I ostanu i dalje sa tom istom motivacijom. Zato i nije čudo što ne žive potpuni hrišćanski život; jer je pravi hrišćanski život zasnovan na ljubavi i zahvalnosti za to što je uradio Gospod Isus. Zato ovi ljudi žive u nekoj vrsti trgovačkog odnosa prema Bogu: "Želim da te sledim... primi me kao jednog od svojih pomoćnika... daj mi za to izobilje hleba."

Drugim rečima: "Hoću da te sledim, ali me zato učini srećnim, oslobodi me od ismejavanja, reši sve moje finansijske probleme, isceli moju ćerku i mene, daj mi ovo, daj mi ono..." Potpuno je razumljivo da Bog neće pristati na ovakav "dogovor". Ovakvi

ljudi ne mogu doživljavati ništa drugo nego samo nova razočarenja. Polako, ali sigurno, postaju žrtve nemira i beznadežnosti, zato što nisu upoznali Boga takvog, kakav On stvarno jeste, zato što mu do sada ustvari uopšte nisu u potpunosti, i sa potpunim poverenjem predali svoj život.

Bog očekuje naš život kao blanko ček. Takav ček se samo potpiše, a neko sasvim drugi može na njega upisati iznos koji hoće. Moj život kao blanko ček znači da dajem Bogu potpunu saglasnost na sve što je za mene zamislio. To znači da ću ostaviti sopstvene predloge i razloge ("primi me kao jednog od svojih najamnika") - kao da On, Svemogući i Sveznajući, ne zna bolje, šta je za mene dobro a šta ne. Bog me ne mora unapred informisati o svojim planovima koje ima u vezi sa mnom, i onda očekivati moju saglasnost - On ima moje suštinsko "DA" za to. Onda, tek onda, kada hrišćanin stane pred Hrista, kada mu jednostavno stavi na raspolaganje svoj život, "ma šta se desilo", doživeće nešto neočekivano: Bog će se prema njemu ophoditi mnogo bolje nego što je on to i zamisliti mogao. Mlađi sin je očekivao sve, samo ne najlepše haljine! Još manje je očekivao prsten, kao simbol nasleđstva, i gozbu nakon toga. Biti sa Bogom na gozbi i veselju (iako se tom prilikom možda prolazi kroz nevolje i progonstva) može samo čovek koji Bogu iskazuje bezgranično poverenje i saglasnost sa svim Njegovim putevima, iako ih još nije ni naslutio. ◀

Izvor: *Ethos*.

HOĆE LI VAM BITI DOSADNO NA NEBU?

Keith Green

"Ali na koga ću pogledati? Na nevoljnog i na onog ko je skrušenog duha i ko drhće od moje reči." (Isaija 66:2)

Ko danas drhće od Božje Reči? Čini mi se da je vrlo malo onih koji zaista žive puni želje za Bogom - naročito želje da jednostavno budu sa Njim. Toliko se danas vike diže prema

tronu Svevišnjega - buka od - takozvanog slavljenja, pevanja i radosnog vikanja. Zanima me da li ti ljudi koji vole da pevaju i viču, koji glasno uzvikuju u Božju slavu, zaista imaju toliko intenzivnu slavu i u svom skrivenom životu s Gospodom. Kada je služba završena i niko više ne sluša osim Onoga koji je zaista važan, da li još uvek imaš tu istu žarku radost u svom duhu, želju da jednostavno budeš sam sa Živim Bogom?

Kako ćete uopšte moći da uživate u Nebu?

Gospod mi je nedavno jasno stavio do znanja da ako sada potpuno ne uživam u Njegovom društvu, želeći da budem sa Njim više nego sa bilo kim drugim na celom svetu, onda se uopšte neću ugodno osećati na Nebu, jer ćemo tamo provesti celu večnost u društvu Svetog Boga koji nas je stvorio.

Uvek sam mislio, da iako sada možda ne želim celim svojim srcem svesno da budem u Božjem prisustvu, da nekako misteriozno neću imati taj problem nakon što umrem. Verovao sam da ću biti spašen od svog trulog religioznog života samo onda kada umrem (a tada, naravno, konačno Nebo!), ali Božji čovek je pre mnogo vekova rekao, "Nema posvećenja u grobu!" (vidi Jevrejima 9:27)

Koliko nas veruje, da iako sada u našim srcima postoji nešto greha i nečeg lošeg, i da će samo Nebo o svemu tome brinuti? Zašto se nadamo nekom budućem spasenju (onda) kada Bog kaže: "Gle, sada je ugodno vreme, gle, sada je dan spasenja!" (2. Korinćanima 6:2) Misliš li da iako sada, ovde dozvoljavaš sebi ponos i sebičnost, da će sve to (onda) na Nebu biti sređeno samo od sebe "jer je nemoguće grešiti na Nebu"? Ne zaboravljate li da je Sotona dozvolio da ponos, sebičnost i prevara vladaju njegovim životom, iako je od prvog dana svog stvaranja živio na Nebu! Moramo videti da Nebo ne može da ukloni naše grehe, jedino Isus - DANAS - može da ukloniti i grehe i snagu greha iz našeg života!

Vrata svetosti

Nemojte me pogrešno razumeti, ne pokušavam reći da će Bog dozvoliti greh na Nebu. Naprotiv, On je pripremio pakao kao konačno otpadno mesto za đavola - i za sav greh svemira! Bog će dozvoliti da kroz vrata

uđe samo ono što je sveto. (Otkrivenje 21:27) i zato vas preklinjem da vidite da nije Nebo to što će nas napokon (onda) pročititi... jedino nas Isusova krv može očistiti i pročistiti, a to se mora dogoditi ovde i sada, DANAS, jer bez svetosti niko neće doći do Neba: "niko neće videti Gospoda." (Jevrejima 12:14)

Ako vam više zadovoljstva pruža čitanje romana ili gledanje televizije, ili odlazak u bioskop, ili isprazni razgovori sa prijateljima, od toga da jednostavno sedite sami sa Bogom, prihvatajući Ga, da delite sa Njime svoje brige i terete, da plaćete i da se radujete sa Njime, kako ćete onda moći da podnesete Njegovo prisustvo na "veke vekova"... bez televizije, kompjutera, filmova, politike ili kafećaskanja sa drugima? Biće vam do suza dosadno na Nebu ako ovde i sada niste zaneseni svojim Bogom!

Kako vas Bog može pozvati na Nebo gde je najuzbudljivija stvar ceo dan gledati Njegovo slavno lice, ako se ne osećate kao na Nebu upravo ovde na zemlji onda kada ste sami sa Njim? Zar zaista mislite da ćete jednom kad umrete odjednom da se nađete na Nebu i "hopa!", sada vam se više ne sviđaju svetovne stvari, već samo duhovne? Odjedanput će vam biti najdraže da se družite sa Bogom kada na zemlji (u telu) niste bili u stanju da budete sami sa Njim ni dvadesetak minuta dnevno?

Uzbudljivost smrti

"Za mene život je Hrist, a smrt dobitak... Ali ako je život u telu moj udeo, tada je to za mene vredno muke, i šta treba da izaberem, ne znam. Pritisnut sam s obe strane jer imam želju da odem i budem sa Hristom, što je daleko bolje; a ostati u ovom telu potrebnije je radi vas. A ja sigurno znam da ću ostati i biti s vama za vaš napredak i radost vaše vere..." (Filipljanima 1:21,25)

Kako je ovo neverovatni odlomak. Uostalom, kakav je neverovatan čovek bio Pavle! Ovde on govori kao da može samo da pucne prstima i bude na Nebu kadgod odluči da napusti planetu. Kaže da bi najradije napustio ovaj život i bio sa Hristom na Nebu ali da je spreman i da ostane ako stvarno tako mora - treba!

Koliko je njegov odnos prema smrti drugačiji

od našeg. Kada razmišljamo o smrti, često smo zastrašeni u istoj meri kao i nevernici. Još gore, postoji puno vernika koji ne žele "otići i biti sa Hristom" u bliskoj budućnosti. Kada razmišljaju o tome kako će biti sa Gospodom, nadaju se da se to dugo, dugo neće dogoditi, već negde daleko, daleko u budućnosti - ustvari, odlazak na Nebo pokvarilo bi mnoge naše i telesne i "duhovne" planove, uskratilo bi nam "dugačak, produktivan život."

Budite iskreni, zar bi vas oduševilo kada bi se Gospod vratio trenutak pre nego što ćete primiti dugo priželjkivanu diplomu, ili bi radije vaš izbor bio da On pričeka sa svojim dolaskom do dana nakon vašeg diplomiranja? Možda ste vereni pa čekate svoje venčanje. Da li biste voleli da odete na Nebo dan pre vašeg venčanja? Razumete li na šta mislim? Pavle je zaista više od svega na svetu želeo da bude sa Gospodom. Mi priželjkujemo da imamo dug, ispunjen "hrišćanski" život ovde na zemlji - ali voljni smo umreti i otići na nebo... samo onda kad to zaista i moramo - kada smo na to naterani!

Živi mučenici

Ono što Bog danas traži jeste Crkva puna mrtvih muškaraca i žena. Da, mrtvi sebi samima, a to jeste - živih svome Ljubljenom Bogu! Da li ste ikada čitali knjigu "Knjiga Mučenika" koju je napisao Džon Foks (John Fox, FOX'S BOOK OF MARTYRS)? Kakva svedočanstva, muškarci i žene mučeni zbog svoje vere u Hrista koja je svetu izgledala (a i ondašnjoj organizovanoj crkvi) nastranom, jeretičkom, sektaškom i zaludnom, - jer su oni izabrali radije da umru nego da prihvate lažan i varljiv duševni mir od "religije", koja je bila veoma popularna i od same države podržana u to vreme.

Biblija još uvek govori o zastrašujućim vremenima koja dolaze na svet, vremena užasa i nevolja "kakvih nije bilo od početka sveta do sada" (Matej 24:21) "ljudi će umirati od straha." (Luka 21.26) Po Isusu, ova vremena biće vatra koja će iskušati srca vernika i njihovu veri, više negoli bilo šta drugo u istoriji.

Moramo da se pripremimo za ta vremena isto onako kao što je to učinio apostol Pavle. On je otvoreno govorio o tajni na koji način se mogu izdržati patnje, mučenja i progoni sa radošću -

"Svakodnevno umirem!" Pavle je bio živi mučenik. On je otišao do krsta i bio je "razapet s Hristom." On je stavio na Božji oltar i smatrao svu svoju snagu, talente i pogodnosti svog života kao smeće kako bi mogao "dobiti Hrista". (1. Korinćanima 15:31; Galatima 2:20; Filipljanima 3:7) Pavle govori o svojim iskustvima u 2. Korinćanima 11, koja bi mnoge današnje slabašne vernike nateralo da okrenu leđa veri, jer ih ne uče o mučeničkom i na krstu raspetom životu, nego samo o "prosperitetu i pobedi vernika." Ali nema pobeđe bez borbe i nema vaskrsenja bez krsta. Danas mnogo ljudi koji imaju "harizmatična" iskustva odvedeni su u "gornju sobu" bez da su prvo otišli do krsta i tu umrli sebi!

Vaznesenje - Veliki beg?

"A potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bićemo uzeti u oblake na susret Gospodu na nebo, i tako ćemo svagda s Gospodom biti." (1. Solunjanima 4:17)

Mnogi vernici, naročito u Americi, se nadaju da će ih ovaj događaj - koji su biblijski učitelji nazvali "uznesenje Crkve" (engleski "rapture") - izbaviti od patnji o kojoj Biblija kaže da će mučiti ceo svet. Ustvari, ima mnogo onih koji su više uzbuđeni oko ovog "vaznesenja" nego oko samog Isusa. Misle li ovi ljudi da su vredniji od Pavla ili Jakova, kojima je oboma odrubljena glava, te da će uteći iz ovih nevolja? Ili od Petra koji je bio raspet naglavačke, jer se nije smatrao dostojnim biti raspet kao Gospod? Ili Vartolomej kome su u Rimu na živo oderali kožu? A šta je sa milionima svetih kroz istoriju koji su prošli kroz patnje o kojima se ne može ni govoriti i to im je bila nagrada na zemlji za vernost, ili oni koji su čak i sada u zatvorima u komunističkim zemljama - zašto za njih nema vaznesenja? Zašto sebi čestitamo ovde na zapadu i mislimo da smo zaslužili da budemo oslobođeni patnji kada "Ljudi, kojih svet nije bio dostojan nisu primili izbavljenje da bi dobili bolje vaskrsenje"? (vidi Jevrejima 11:35-38)

Velika sablazan (Matej 24:10)

Mislim da je jedna od najtužnijih priča koju sam čuo ona o vernicima u Kini koja se zbila kada su komunisti 1949. preuzeli njihovu državu. Evanđeoske crkve su učile da će

Crkva zasigurno biti "vaznesena" pre nego što bilo kakve "velike nevolje" ili patnje dođu na verne. To je toliko postalo centralno učenje da je sva briga i priprema napuštena, i slava za njihovu potpunu sigurnost od zla i progona bila je data u svakoj službi. Tada je komunistička vlada preuzela vlast i surovo napala Crkvu, uključujući zaplenu imovine, batinjanja vernika, hapšenja, zatvaranja, čak su i decu oduzimali od roditelja. Crkva je bila toliko nepripremljena da su bili uhvaćeni nespremni a milioni hrišćana su otpali i odrekli se Hrista misleći da su napušteni od Boga koji nije održao Svoje obećanje. Ah, ali to je to: Bog jeste obećao nevolje, Bog jeste obećao progone!

"U svetu ćete imati nevolju... Jer ko hoće sačuvati svoj život izgubiće ga... I svi koji hoće da žive pobožno u Hristu Isusu, biće gonjeni." (vidi Jovan 16:33; Matej 16:25; 2. Timotiju 3:12) Ova obećanja koja je Bog dao (ništa manje vredna od Njegovih ostalih) su bila zanemarena prilikom poučavanja tadašnje kineske Crkve... isto kao što su danas zanemarena na Zapadu. Kako je tužno misliti na to da su mnogi postali uspavani verujući da im se nikakva fizička šteta ili patnja ne može dogoditi zato što su oni hrišćani. Isus je rekao: "Nemojte se bojati onih koji ubijaju telo!" (Matej 10:28)

Ja ne kažem da neće biti "vaznesenja", ali ja samo nisam siguran kada će se dogoditi. Verujem da bi Bog mogao da izbavi sve istinske vernike iz "velike nevolje", ali pošto On nije uvek čak ni najvernije hrišćane izbavljao od patnji (u Bibliji ili tokom istorije Crkve), nema garancije da će zaštititi današnje mnoge lenje, svetovne i apatične vernike od nečega što bi ih ne samo probudilo, nego sigurno i odelilo kao istinske ovce od "religioznih" koza. Kada se radi o tome da li verovati u vaznesenje pre "velike nevolje" ili u vaznesenje posle "velike nevolje", moj moto je uvek bio: **moli za "pre" ali se pripremi i za "posle"**. Na taj način ćemo bićemo pripremljeni za bilo šta da se desi a to je upravo ono što Bog želi da budemo - uvek spremni!

Ono što je Bogu najvažnije jeste da Njegov "sveti narod" bude spreman da vlada kao Isusova Nevesta kada se On vrati na Zemlju. Imamo toliko puno upozorenja o nepripremljenosti Neveste (Matej 24:42-51; Luka 21:34-36; 1. Solunjanima 5:2-3), priče

koje nam govore o sudbini onih koji nisu bili verni i nisu bili budni (Matej 25:13; Luka 12:35-40, Luka 19:11-27), i molbe Boga, punog ljubavi, kojeg "ne zadovoljava smrt bezbožnika." (Jezekilj 33:11). Trebalo bi da odistinski poslušamo pobožni savet velikog apostola: "Ispitajte se sami da li ste u veri; proverite sami sebe; da li ne prepoznajete da je Isus Hrist u vama - osim ako niste odbačeni?" (2. Korinćanima 13:5)

* * *

Trojica koja nisu volela svoje živote

1) Bio je jedan obraćeni hindu hrišćanski mučenik kome su rasparali kožu i ispunili je solju i čili (paprikom) prahom. Svojim je mučiteljima rekao: "Pre obraćenja me je Sotona ranjavao svojim plamenim strelama. Krv Isusova je izlečila te rane. Patnje koje su ove rane prouzrokovale nisu i nešto naročito..." Pobesnili zbog ovih reči počeli su mu derati kožu na živo. "Zahvaljujem vam na ovome," govorio je svojim mučiteljima, "oderite moju staru robu (odeću). Evo, ja ću se uskoro odenuti u Hristov ogrtač pravednosti." Napokon su ga spalili dok se on i dalje molio za svoje mučitelje. (*Knjiga Protestantskih Svetaca, Ernest Gordon.*)

2) Onda je bio Alen Kameron (Alan Cameron), jedan od "zavetovanih" prognanika za vreme velikog škotskog progona, kome su pokazali glavu i ruke drugog zavetovanog, njegovog vlastitog sina Ričarda (Richard). Postavili su mu okrutno pitanje: "Poznajete li ih?" Poljubio ih je govoreći: "Poznajem ih... Poznajem ih. Pripadaju mome sinu, mom vlastitom dragom sinu. To je Gospod. Dobra je volja Gospoda, koji mi ne može naneti zlo, ni meni ni mojima, nego Njegova dobrotu i milost prate nas sve dane naših života..." (*Pravedno Sunčevo Svetlo, Džok Parvis (Jock Purvis).*)

3) Tomas Hoks (Thomas Haukes) je bio londonski nadbiskup osuđen na smrt lomačom, nakon što je odbio da krsti svoga sina u rimskoj crkvi. Tokom agonije kroz koju je prolazio raširio je svoje goreće ruke i tri puta zapljeskao, što je njegovim prijateljima poslalo poruku da mu Bog daje svoju milost u vatri lomače. 10. maj 1555. (*Foksova Knjiga mučenika, Džon Foks*). ◀

Izvor: Last Days Ministries.

UTICAJ OČEVA NA VERU DECE

Čarls Kolson

Čitav jedan vek psihijatri govore da oni, koji propagiraju hrišćansku veru, imaju psihičkih problema. "Religija nije ništa drugo nego samo slamka za slabiće". Koliko samo često je moguće čuti ovaj podsmešljivi komentar upućen na račun vere? Ovo podsmevanje je proisteklo iz učenja Sigmunda Frojda, koji je govorio da vera u Boga nije ništa drugo nego samo potreba za ispunjenjem, projekcija infantilne potrebe ispunjenja. Ima li vera u Boga korene u "dečijoj potrebi za sigurnošću"?

U svojoj knjizi *Vera siročića*, Pol Vic, profesor psihologije sa Njujorškog univerziteta, navodi da su ateisti uvek smatrali da religija i vera imaju osnova u psihološkim faktorima, a ne u stvarnosti. Opisuje Frojdu teoriju, prema kojoj vernici pate od nesvesnih i infantilnih nedostataka. Frojdovi sledbenici su ovu teoriju propagirali do te mere uspešno, da se danas izučava na mnogim univerzitetima širom sveta. Prema Vicu nije Frojdova "interpretacija religije obrazložena psihoanalitičkom teorijom, ili kliničkim dokazima. U stvarnosti nije sastavni deo psihoanalize, i zato ne može imati oslonca u psihoanalitičkoj teoriji."

"Pa ipak," piše Vic, "Frojd navodi da je jako dobro upoznat sa psihologijom verovanja u Boga. U stvarnosti je Frojd imao jako malo psihoanalitičkih iskustava sa pacijentima, koji su verovali u Boga, ili su stvarno bili pobožni."

Zašto je Frojd prema religiji imao takav stav? Vicova studija nudi odgovor. Tokom proučavanja života desetak najuticajnijih svetskih ateista, uključujući i Frojda, došao je do zaključka, da svi oni nisu imali dobar odnos sa svojim ocem. Njihovi očevi su bili slabići, ili su rano umrli, ili su bili grubi, ili su maltretirali svoju decu.

Potpuna je ironija da je sam Frojd ponudio dokaz, koji potvrđuje Vicovu teoriju. Prema Vicovom razmatranju, Frojd je shvatio da je dečja slika o ocu usko povezana sa načinom na koji dete shvata Boga. Ako je dete razočarano, ili gubi poštovanje prema svom zemaljskom ocu, vera u nebeskog Oca postaje nemoguća.

Takva deca napuštaju religioznu veru, čim se oslobode očevog autoriteta.

Frojd je omalovažavao svog oca, pobožnog Jevrejina, koji je bio slabić, pasivan čovek, nesposoban da bude stub svoje porodice. Sam Frojd je o svom ocu govorio da je bio seksualno perverznan. Prema Vicu, u Frojdovoj misli su stalno bili prisutne misli o ocu kao slabiću i perverznjaku, koje su bile usko vezane "sa judaizmom i Bogom". Da li onda može biti iznenađenje što je Frojd u svom predlogu o edipovom kompleksu (Edipov kompleks = osećaj seksualne ljubavi prema roditelju drugog pola.) u centar svoje psihologije stavio mržnju prema ocu? Frojdov slučaj pokazuje da kod mnogih ateista nisu mišljenja o religiji zasnovana na racionalizmu i empirijskim dokazima. Njihov ateizam je, umesto toga, zasnovan na iracionalnoj potrebi za odbacivanjem Boga. Fridrih Niče, poznat po svojoj izjavi: "Bog je mrtav", ostao je bez oca kada mu je bilo četiri godine. Vic dalje govori da je Niče "imao jako veliko intelektualno gađenje prema njegovom mrtvom, ocu, koji je bio predani hrišćanin". Svog oca je zamišljao kao nesposobnog slabića. Otac engleskog pisca Semjuela Batlera je bio pobožan, ali je i pored toga svog sina brutalno tukao. Vic konstatuje da je Batler izražavao silno protivljenje prema obadve stvari - i prema nasilju, ali i prema očevoj religioznosti.

Otac egzistencijalista (Egzistencijalizam = Dekadentna struja u francuskoj literaturi koja odiše najdubljim pesimizmom, neverovanjem u životnu snagu čoveka i perspektivu.) Žan Pol Sartr je ostao bez oca još kao dete. Kada mu je bilo 12 godina, njegova majka se ponovo udala. Svog očuha nije mogao "da svari". Ubrzo je Sartr došao do zaključka da Boga nema. Nakon njega je bilo još dosta političara ateista, čiji je loš odnos sa njihovim očevima imao uticaja na milione ljudi. Josif Staljin je mrzeo svog oca, koji ga je nemilosrdno tukao. "Uopšte nije teško shvatiti" piše dalje Vic, "zašto je na njega tako jako uticao komunizam sa svojim izričitim odbacivanjem Boga i svih viših autoriteta". Adolf Hitler je takođe bio brutalno tučen od njegovog oca. Otac mu je umro kada je imao 14 godina. Otac kineskog vođe Mao Ce-Tunga je bio tiranin, koji je svog sina vaspitavao tako što je "revoluciju i pobunu po prvi put osetio u svom porodičnom okruženju".

Najpoznatija američka ateistkinja, Medlin Mari Ohara je svog oca, takođe, mrzela. Njen sin je tog starog čoveka jednom prilikom pokušao da ubije mesarskim nožem. Kao zaključak studije o životima "poznatih ljudi koji su odbacili Boga", Vic navodi da "u svim slučajevima su očevi bili slabići, ili rano umrli, ili su bili pravi tirani".

Dakle, kada ponovo čujete pesmu da je religija perlica za ljude sa infatilnim potrebama, slobodno i direktno recite svojim prijateljima i komšijama: to su ateisti, koji su se nesvesno upleli u "potrebu za ispunjenjem". To je problem koji može da reši samo Hristova ljubav koja bezuslovno isceljuje. Vicova pažnje vredna knjiga pokazuje, da ako svedočimo ateistima, moramo u obzir uzeti verovatnoću, da imaju na svog oca jako bolne uspomene. Naravno, kakva god daje naša porodična pozadina, svi smo odgovorni za postupke i odluke koje činimo. Odnos sa našim zemaljskim ocem podstiče - bio dobar ili loš - naš odnos prema našem nebeskom Ocu. ◀

Izvor: Zapas o dušu.

---

misaone refleksije

NIKO NIJE KAO ISUS *nepoznati autor*

Sišao je sa neba na zemlju. Zamenio je svoje kraljevsko ruho za odeću zemljana. Uzeo je na sebe ljudsko obličje, da bi smo mi mogli obući Božju suštinu. Postao je sin čoveka, da bi mi mogli postati sinovi Božji. Ponizio se sve do praha zemaljskog, da bi mi bili uzvišeni sve do trona Božjeg. Iako jako bogat, postao je najsiromašniji na ovoj zemlji. Spavao je u tuđim jaslama, putovao je morem u tuđoj lađi, jahao je na tuđem magaretu, bio je sahranjen u tuđem grobu. Rodio se suprotno prirodnim zakonima, izrastao je u tajnosti, živio je poput sluge, svim ljudima. Nije bio visoko obrazovan, nije mu bilo važno ljudsko priznanje, nije se nikada povukao niti ispred jednog čoveka.

Kada je bio dete uznemirio je cara. Kada je bio dečak zadivio je učitelje. Kasnije je uzdrmao ceo narod i celokupan temelj rimske imperije. Vladao je zakonima prirode, hodao je po moru, stišavao oluju, nasitio sa malo hrane hiljade ljudi, isceljivao bolesne bez korišćenja lekova, vaskrsavao mrtve. Neprijatelji nisu mogli da ga pobede, đavo da prevari, smrt uništi, grob zadrži. Sve je pobedio nadmoćno sa svojom božanskom snagom.

Nije napisao ni jednu knjigu, ali se ni u najveće biblioteke sveta ne bi mogle smestiti knjige, koje su o Njemu napisane. Nije napisao ni jednu pesmu, ali je SVOJOM ljubavlju, koja sve oprašta, milošću i darom spasenja raspevao više srca nego svi pesnici sveta zajedno. Nije osnovao religijsku školu, naučnu ustanovu, nije organizovao nastavne seminare, ali se zato sve škole i univerziteti ne mogu pohvaliti sa toliko učenika kao On. Nije imao lekarsku ordinaciju, ali je zato iscelio mnogo više bolesnih duša nego hiljade lekara bolesna tela. Nije bio komandant ni jednog armiji, nije odgovarao na napade svojih neprijatelja, nije osvojio oružjem ni pedalj zemlje, a ipak ni jedan vojskovođa nije imao toliko dobrovoljaca kao On. Niko nije osvojio toliko kraljevina kao On, i to snagom svoje ljubavi a porukom Evanđelja promenio je svet. Veliki ljudi su došli i otišli. On živi, i imaće zadnju reč u istoriji čovečanstva.

Svi ljudi su slagali - On nikada. Svi su sagrešili - On nikada. On je jedini ostao svet, zauvek savršen, najbolji između ljudskih i anđeoskih sinova, proslavljen i uzvišen.

Ovaj Isus Hrist je Spasitelj sveta - moj Spasitelj i Zagovornik kod Boga Oca. Ako želiš, biće i tvoj. Pokori se pred Njim, predaj mu se, proglasi ga Carem svog srca i života. Osetićeš Njegovu ljubav i snagu. Postaćete učesnik Njegove slave.

STVORITELJ SVEMIRA *F. W. Pitt*

Stvoritelj svemira
kao čovek za čoveka posta prokletstvom;
zahteve zakona što sam ih postavi,
do poslednjeg sam i isplati.
Njegovi sveti prsti stvoriše granu
iz koje je izraslo trnje što okruni mu glavu.
Željezo klinova što su mu ruke proboli
u podzemnim je skrovištima stvorio.

On šume stvori iz kojih je izraslo drvo na kom je Njegovo telo viselo.
Umro je na drvetu krsta,
a napravio je brdo na kom beše zabodeno.
Nebo što mu se nad glavom pomračilo
On je iznad Zemlje razapeo.
Sunce što od Njega lice je skrivalo,
Njegovom je odlukom u visini lebdelo.
Koplje što proli krv mu dragocenu
u Božjem je ognju bilo iskaljeno.
Grob u koji mu telo položiše
isklesan u steni koju Njegove ruke stvoriše.
Prestolje na kojem sedi sada,
Njegovo je otkad je veka;
al' nova slava kruni mu čelo
i svako će mu se prignuti koleno.

Otac mu na to reče: "U pravu si sine, ali i ja razumem da je Isus svuda išao peške."

PRESLANI AFORIZMI

Jan Vareca

* Naša crkva samo misli na budućnost. Ništa drugo ni ne radi.

* Od kako smo u našoj crkvi ukinuli razliku između vernih i nevernih, postali smo praznoverni.

* Naš pastir je na to mesto izabran glasovima crkve a biće smenjen samo Božjom voljom.

* Kod nas u crkvi nema opozicije, ima ili rođaka ili kumova ili zetova.

Smešna strana...

MOLITVA

Žena je pozvala neke poznanike na večeru.
Kada su oni došli i svi seli za sto, ona se okrenula svojoj šestogodišnjoj ćerci i rekla joj:
"Dušo, ajde se ti pomoli za sve nas pre večere."

"Ali, mama ja ne znam šta da kažem",
odgovorila je devojčica zureći u nepoznate ljude za stolom.

"Samo izreci Bogu ono što si čula da Mu tvoja mama govori. To je sve." Reče joj majka.

Devojčica pogleda gore i glasno izgovori: "O Gospode Bože, šta mi je trebalo da ove ljude večeras pozovem na večeru?!"

PEŠAK

"Tata, ja već imam devetnaest godina i hoću da imam svoj auto. Svi moji ortaci već imaju svoja kola, samo sam ja još uvek pešak!"

"Onda kad se ošišaš, obriješ i skineš te dronjke sa sebe," odgovori sinu mirno otac.

"Epa, tatice moj, ja u svojoj Bibliji čitam i razumem, da je i Isus imao dužu kosu i da je nosio bradu."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>